svědčí též data odsouzení pro krádež. Z dat za léta 1921 a 1922 je patrno, že plný účinek tohoto ustanovení objevil se na Moravě již v r. 1922, kdežto v Čechách ukazuje se v plné míře teprve v r. 1923. Bylo by velmi poučno, kdyby z přehledu bylo patrno, v kolika případech odsouzení pro přestupek bylo užito ustanovení § 9 cit. zák. — Pokud jde o pohyb odsouzení pro jednotlivé trestné činy, znamená rok 1923 další vzestup počtu odsouzení pro zločiny smilstva, vraždy, zavraždění dítěte, zabití, žhářství, pro zločiny a přestupky zpronevěry a podvodu vzestup počtu odsouzení pro zločiny zpronevěry a podvodu přes ustanovení § 9 zák. č. 471/21 je charakteristický), konečně pro přestupky (do r. 1922 též zločiny) proti bezpečnosti těla. O vzestupu odsouzení pro přestupky zákona z 24. května 1885 č. 89 ř. z. jsme se již zmínili. Pokles je patrný u zločinů loupeže, zločinů i přestupků krádeže, přestupků koupě podezřelých věcí a opilství. — Po ohromném vzestupu obsazení věznic okresních i sborových soudů v r. 1921 a 1922 nastává koncem r. 1923 ponenáhlý pokles; pokles obsazení trestnic během r. 1923 zrychleně pokračuje a lze očekávati, že data za r. 1924 budou ještě příznivější. Také zde jsou patrny účinky zmírněných trestních sazeb zákona č. 471/21 a 259/23. — Novinkou jest přehled osob odsouzených podmíněně, z něhož jest patrno, že stoupá počet podmíněných odsouzení osob nedospělých a mladistvých a klesá počet podmíněných odsouzení, byl-li pachatel před tím trestán pro zločin. Podmíněné odsouzení čítalo v r. 1921 50·4% všech odsouzení, v roce 1922 45·2%. Dovídáme se, že přes ustanovení odst. 1 § 1 zák. č. 562/19 byl podmíněně odkládán též trest důtky a že zkušební doba byla stanovena nezřídka delší (v r. 1920 v 108 a v r. 1921 v 109 případech!) nebo kratší než je podle odst. 1. § 3 zák. č. 562/19 přípustno...

Závaznost rozhodnutí nejvyššího soudu. Prof. Sedláček navrhuje v Časopise pro právní a státní vědu (1925, str. 60), aby nejvyšší soud byl oprávněn vydávati též pro země historické rozhodnutí s obecnou platností a přispívati ještě více než bylo možno dosud ke konsolidaci, sjednocení našeho právního řádu. Tento námět je pozoruhodný, ač je pochybno, lze-li touto cestou dosáhnouti zamýšleného cíle. Obecná platnost rozhodnutí nejvyššího soudu na Slovensku jest přirozeným důsledkem mezerovitosti tamního zákonodárství a převahy práva obyčejového v oboru t. zv. práva soukromého. V zemích historických by se rozhodnutí nejvyššího soudu obecně závazná buďto omezovala na autorativní rozhodování otázek dosud

v teorii a judikatuře sporných, pak by však ztěží vydatněji přispěla k unifikaci, nebo by měnila dosavadní právo za cenu ohrožení právní bezpečnosti.

Časopis pro právní a státní vědu vydávaný Právnickou jednotou moravskou za redakce Fr. Weyra vstupuje do VIII. ročníku. 1.—2. číslo přináší kromě nekrologů prof. Otta a Storcha a literárních zpráv první část článku Rudolfa Petržíly (Delegace zákonodárné moci a normativní theorie), v němž autor staví se v řadu odpůrců delegace moci zákonodárné v československém právu za předpokladu, jenž podle našeho soudu je správný, že nejde o otázku právní noetiky, nýbrž o výklad positivního práva. Adolf Procházka ve článku »Obcházení zákona a interpretace«. Zároveň příspěvek »k problému zajišťovacího převodu« odmítá vzhledem k navrženému znění § 1372 a. s. z., aby do návrhu bylo pojato ustanovení reprobující obcházení zákona obávaje se, že jím bude otevřena cesta teleologické interpretaci zákona a ohrozena právní jistota. Weyr (»Příspěvek k nomopojetice«) odkrývá legislativně-technické nedostatky ustanovení § 26 zák. č. 244/22 v novém znění zák. č. 217/24, jímž zrušena všecka dosavadní psaná a zvyková ustanovení, pokud v neprospěch zaměstnanců příčí se ustanovení tohoto zákona a dovozuje, že tu jde o abdikaci zákonodárce ve prospěch činitelů byrokratických, o jakési ius dispositivum pro úřady. V soudnictví pojišťovacím podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 sb. z. a n., jedná Karel Křepelka.

L'Association des Amis du Livre Français à l'Etranger, fondée récemment à Paris, sous le patronage d'éminents écrivains français tels que: André Gide, Abel Hermant, Henri de Régnier, de l'Académie Française, Raoul Ponchon, de l'Académie Goncourt, etc.., et qui a pour but la diffusion de la pensée française, en dehors de toute intention de propagande et sans aucune visée politique, s'adresse à tous ceux qui s'intéressent à la littérature française et veulent la mieux connaître, soit pour compléter leur culture générale, soit pour acquérir des connaissances spéciales dans un but pratique. L'Association qui publie un Bulletin Bibliographique, leur offre son concours le plus large pour tout ce qui concerne le choix et l'acquisition des livres (romans, manuels, publications scientifiques et de luxe, etc..) et correspond directement avec ceux qui s'adressent à elle dans ce but, aux Bureaux de l'Association: 206, Boulevard Raspail, à Paris, (XIV).